SCRISOARE

---

de Sebastian A. Corn

Dragii mei,

Am avut un vis într-atât de înfricoşător, încât mi-e teamă să vi-l împărtăşesc prin simstim, aşa că am să îl scriu pe o bucăţică de hârtie şi am să vi-l trimit cu unul dintre porumbeii călători pe care i-am luat de acasă la ultima vizită. Sper ca în acest fel să înţeleagă şi mama că porumbeii ăştia au un rost şi să-i mai treacă din supărarea că, încă de mic, mai degrabă mă jucam cu păsările decât să am grijă de ale casei.

Parcă nici nu-mi vine să cred că visul ăsta e un vis ca toate visele – dacă mi-o fi fost, cumva, transferat odată cu grefa despre care v-am vorbit? Ah, şi pentru că tot am amintit de grefă, ţin să vă spun că operaţia a reuşit, că de-acum am şi eu pielea acoperită cu o blană mătăsoasă de leopard şi că toate fetele din colonie sunt mai mult decât bucuroase să se plimbe cu un fecior aşa de arătos ca mine prin oazele de la Pleniţa, cele pe unde cresc smochini şi rodii. Mai mult decât atât, până şi senatorul nostru, d-l Bohdan, stăpânul complexului industrial, s-a uitat la mine cu luare aminte şi mi-a promis un viitor strălucitor, despre care am să amintesc la sfârşitul scrisorii.

Cât despre vis, nu numai că este ciudat, dar, pe de altă parte, l-au mai avut şi alţi colonişti din Deşertul Danubian. Pacostea e că cei care l-au povestit rudelor şi prietenilor au avut de suferit, unii dintre ei ajungând cu mult mai repede în cuvele de transplant de la Castranova, de unde nu s-a mai auzit nimic de ei. Mă bucur că, graţie felului în care arăt acum şi promisiunii senatorului Bohdan, eu nu voi avea nicicând soarta lor. Ah, şi-ţi mulţumesc tare mult, mamă, că m-ai învăţat carte – după cum mi-ai spus când eram mic, ştiinţa şi vorba bună te duc, într-adevăr, tare departe…

Aşadar, se făcea că acum mulţi, mulţi, mulţi ani, peste 100, dacă e să mă iau după vis, atât Braşovul vostru cât şi Deşertul Danubian s-ar fi aflat în aceeaşi colonie, dacă vă puteţi închipui, care colonie s-ar fi numit România. Asta n-ar fi nimic, dar, în acelaşi vis se făcea că oamenii de pe aici, care se numeau (cum altfel?) români, ascultau, cu toţii, de un singur fel de obşte care s-ar fi aflat, nici mai mult, nici mai puţin, decât chiar la Bucureşti, acolo unde acum se află clădirile abandonate unde se întâlnesc senatorii noştri ca să joace *paintball*. Am întrebat şi eu dacă Bucureştiul a fost şi altceva decât poligon de *paintball*, dar nimeni n-a fost în stare să-mi dea un răspuns, căci grefele astea repetate mereu şi mereu au, totuşi, un neajuns: spulberă mare parte din amintirile de dinainte de operaţie.

Tot în acel vis se mai făcea că orice fel de colonist putea să se ia de un senator şi să-l întrebe ce poftea, ba chiar să-l tragă la răspundere, iar asta se petrecea, cică, prin intermediul unui soi de colonişti denumiţi *ziarişti*. Acest lucru m-a îngreţoşat foarte, căci ce poate fi mai rău decât să ne băgăm în treburile bravilor noştri senatori, ba, mai mult, să purtăm, alături de ei, povara hotărârilor de fiecare zi?

Cică, tot pe atunci, puteai să te plimbi fără oprelişti şi fără să dai socoteală, chiar şi până la mare dacă pofteai, dar în ruptul capului n-am înţeles cum devine chestia asta: cine te mai hrănea, dacă tu umblai teleleu? Cine îţi mai garanta un acoperiş deasupra capului? Şi cine-ţi mai purta de grijă ca să-ţi ofere norocul unei vieţi îndelungate dacă respectai

Înscrisurile Coloniilor?

La fel de ciudat mi s-a părut şi faptul că pe atunci Deşertul Danubian nu exista – cică în locul lui ar fi fost mulţimi de câmpii şi de păduri, numai că (ptiu, drace!), numai că senatorii şi-ar fi bătut joc de ele în fel şi chip, astfel încât praful s-ar fi ales de ele.

Acesta e visul pe care n-am avut curajul să vi-l povestesc prin simstim – ştiţi bine că preabunii noştri senatori îl controlează mereu, iar eu nu doresc să-i dezamăgesc cu acest coşmar care, repet, nu cred că e rodul gândurilor mele.

Vă spuneam că, la finele acestei scrisori, am să vă explic în ce constă promisiunea pe care mi-a făcut-o senatorul Bohdan. Ei, bine, vă mărturisesc că domnia-sa este destul de bătrân, iar gurile rele (colonişti săriţi de pe fix, fireşte), gurile rele, aşadar, pretind că ar fi şi cam neputincios. Cu alte cuvinte, se apropie acel moment din existenţa lui în care o să aibă nevoie de un nou suport biologic.

Ei bine, dragii mei, vestea cea mare este că senatorul Bohdan m-a ales chiar pe mine ca să-i fiu suport de-aci înainte. Eu voi fi braţele, picioarele şi ochii lui. Plămânii mei vor respira pentru el, inima mea va bate în contul lui, iar ficatul meu se va ocupa să-i catalizeze deşeurile metabolice. De fapt (dă-l încolo de vis!), de fapt, cred că asta ţineam să vă spun cel mai mult, dragii mei: că, în sfârşit, cineva din familia noastră va suporta (ce cinste!) transferul unui senator în celulele sale, astfel încât preacinstita faţă să-şi continue viaţa, netulburat, purtând de grijă atâtor colonişti sărmani.

Altfel, voi ce mai faceţi? Soră-mea s-a măritat? Nu face şi ea ceva plozi ca să-i trimită încoace, în colonia Deşertului Danubian, căci aici traiul e mult mai bun... E adevărat că acolo, la voi, a început un război cu coloniile din Ţara Zarandului?

Vă sărută cu drag,

Al vostru Iane

P.S. O să vă anunţ cu două zile mai devreme de transferul senatorului Bohdan în celulele mele. Domnia-sa mi-a promis că o să vă lase să veniţi să-l vedeţi şi să puneţi mâna pe el după ce eu voi trăi în contul sufletului său. Amin!

[Originally published in „www.srsff.ro/14 iunie 2009]